

Kroniek Hans 20

Beste Vrienden,

3 februari 2021

Heel veel groeten van mij aan jullie allemaal. Speciaal aan degenen die mij zoveel goede wensen hebben gestuurd; en vooral ook aan degenen die ter ere van mijn verjaardag en Kerstmis en het einde van het jaar een extra gulle gift hebben gestuurd voor Pandipieri. Mijn tegengave is een gedicht van Rilke dat mij dierbaar is. Het gaat verder prima met mij. Gisteren heb ik mijn vaccinatie ontvangen; van Mr. Coronus heb ik dus weinig te vrezen. Mr. Parkinson knabbelt steeds kleine stukjes van mij af; maar het valt mee. Ik kan niet meer schrijven maar nog wel met twee vingers tikken. Ik slaap veel en droom elke nacht nog van Kisumu.

Hans Burgman

RILKE: GODSBEELDEN

Als ik maar elders groot geworden was,
Waar dagen lichter zijn en uren minder zwaar,
Dan maakte ik meer feesten voor U klaar,
En hield ik U niet steeds krampachtig vast,
Met handen bibberend van vrome vrees.
Graag had ik U gedost in malle beelden,
U, God, die steeds zo statig zijt geweest.
Soms denk ik aan U als een van die ballen
Waar wij als kinderen mee speelden,
Liefst had ik U naar luitjes toegesmeten
Die U, pas op, niet zouden laten vallen,
Maar vangen met de handen hoog geheven,
U, zon en kosmisch centrum der planeten.
Of bent U meer een zwaard met scherpe snede
Dat ik met gratie rond kan laten zwieren?
Of zal ik U als goud tot ringen smeden
Om daarmee milde mensen te versieren
Zodat hun vingers fonkelen als de zon?
Ik denk dat ik U prachtig schilderen kon,
Niet als een plaatje, maar een groot plafond;
U tonen als een waarlijke gigant,

Of hooggebergte, of een tomeloze brand,
Ofwel dat taaie zaad in het Saharazand.

Maar ja...

.....Het kan ook anders, want:

ik vond U eens... Ver was mijn speelgenoot,

Zijn lachen hoorde ik nog net,

En daar lag U, gevallen uit het nest:

Een vogeltje, met gele kraaltjes afgezet

En bolle oogjes, blauw en rood.

Mijn hand was voor U angstaanjagend groot.

Ik wil U ietsje water laten slikken,

En haal wat uit een plasje op de grond.

Ik voel uw hartje , en het mijne, tikken:

Ja, daar was bangte die ons beide bond.

XX

Rilke "*Wenn ich gewachsen wäre irgendwo*" uit DAS STUNDEN BUCH

Vert. Hans Burgman